

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1100. Usque Ad Annum 1143

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90117999

§. 43. Prima S. Bernandi Scripta.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66385](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66385)

Sæcul. XII.

A.C. 1125.

thema diceretur omnibus, qui earum alteri renunciare recusarent. Deceveruntque Episcopi, quod Princeps postulabat. Sub ejusdem pœnæ comminatione prohibita fuere conjugia incestuosa, & statutum, ut proles inde nata illegitima, nec hæreditatis paternæ acquirendæ capax haberetur. Item interdictum, ne filii Sacerdotum ordinarentur, nisi prius Canonici Regulares, aut Monachi fuissent. Qui vero jam prius ordinati essent, saltem in illis Ecclesiis, in quibus patres eorum serviissent, non ministrarent, ne qualiscunque successionis hæreditariæ, in Dignitatibus & Beneficiis Ecclesiasticis, tantopere prohibita, species esset. Tum Hildebertus, missis ad Honorium Papam hujus Synodi Decretis, confirmationem quam petebat obtinuit. Istud vero Concilium anno millesimo centesimo vigesimo septimo celebratum creditur.

§. XLIII.

Prima S. Bernardi Scripta.

Opuse. 7. Inter hæc S. Bernardus, quanta Doctrina polleret, duobus Libris, cum Honorius Summum Pontificatum auspicaretur, in lucem editis, palam fecit. Primus Tractatus prodiit de Gradibus Humilitatis, quem Geofrido propinquo suo, tunc Priori Claravallensi, & postea Episcopo Lingonensi, inscripsit; ab eo enim
roga

rogatus hunc concinnavit, ut fufius explicaret, quæ de hac virtute coram tota Congregatione differuerat. Humilitatem definit, esse virtutem, qua homo veriffima fui agnitione fibi ipfi vilefcit. Deinde ut clarius exponeret duodecim Humilitatis gradus in Regula S. Benedicti commemoratos, duodecim Superbiæ gradus iisdem oppositos enumeravit, ita ut ultimus gradus Superbiæ primo Humilitatis gradui respondeat, quia ibi ascendere incipimus, ubi descendere cessavimus. (*) Hoc opere in lucem edito, advertit S. Bernardus, quod vocem quandam adjunxerit, quæ in Sacro Textu non legitur, quamvis sensus non mutetur. Item quod loquens de Seraphim Sensum aliquem Mysticum attulisset, quem nullibi in Sacris literis legisset. Quare necessarium credidit confugere ad confessionis remedium, & duos hos articulos retractare, ut exemplum daret

N n 5 Theo-

Sæcul. XII.
A.C. 1125.

c. 10.

Reg. S. Ben.
c. 7.

(*) Verba S. Patris sunt cap. X. *Primus itaque Superbiæ gradus est Curiositas. Hanc autem talibus indiciis deprehendes. Si videris Monachum, de quo prius bene confidebas, ubique stat, ambulat, sedet, oculis incipientem vagari, caput erectum, aures portare suspensas; e motibus exterioris hominis interiorem immutatum agnosces. Vir, quippe perversus annuit oculo, terit pede, digito loquitur. Prov. 6. 12.*

Sæcul. XII. Theologi, quam reverenter Sacer
 A.C. 1125. tus sit adducendus, & quam caute novas
 interpretationes devitare debeant. (*)

Opusc. 8.

Secundum S. Bernardi opus fuit Tra-
 ctatus de Amore Dei, quem Cardinali
 Aimerico, ab Honorio Papa Ecclesie
 Romanæ Cancellario creato, inscripsit.
 Erat Aimericus gente Francus, Castell
 in Territorio Bituricensi natus, a Calli-
 sto II. anno millesimo centesimo vi-
 gesimo primo Dignitate Cardinalitia de-
 coratus, arctissimo amicitie foedere S.
 Bernardo junctus. Cum ergo Cardina-
 lis S. Bernardi sententiam de multis que-
 stionibus audire exoptasset, ipse ad hanc
 solam

(*) Nempe loco verborum: *neque filius scit,*
 scripserat S. Bernardus: *nec ipse filius hominis*
scit. Matth. 24. S. Bern. in Retract. De Sera-
 phim autem hæc sunt Bernardi verba: *Seraphim*
namque aliis quidem alis suæ contemplationis
de throno ad scabellum, de scabello ad thronum
volantia, aliis caput Domini pedesque velantia
ad hoc ibi posita puto, ut sicut homini peccanti
paradisi per Cherubin prohibetur ingressus, ita
et per Seraphim tuæ curiositati modus impona-
tur: quatenus nec cæli jam magis impudenter
quam prudenter arcana rimeris, nec Ecclesie
Mysteria cognoscas in terris: sed solis conten-
tus sis cordibus superbiorum, qui nec in terra
dignantur esse sicut ceteri hominum, nec sicut
Angeli volant ad Cælum.

solam respondit; quare & quomodo amandus sit Deus. Dicit, Deum amandum esse sine modo, & primo quidem ut gratum animum ostendamus, quod nos prior amaverit, & innumeris tam corporis quam animæ dotibus cumulaverit, quo titulo Infideles quoque ad eum amandum compellerentur. At Christianos, inquit, longe majoris ponderis argumenta urgent ad amandum Deum, cum Jesu Christi Mortem ejusque fructus cogitant. Nam præceptum Deum diligendi in nova Lege multo magis quam in veteri stringit. Præterea pensandum nobis est, quod Salus nostra in amore Dei consistat, quamvis non mercedis cujuscunque desiderio amandus sit. Nam vera Charitas inutilis esse non potest etiamsi non sit mercenaria, sed mercedem mereatur quam non quærit. Charitas nos recta via ad supremum Bonum, quod omnes exoptamus, & quod plerique in Creaturis longo circuitu frustra quærunt, deducit.

Tum S. Bernardus quatuor amoris gradus distinguit. In primis cum diligit se ipsum homo propter se. Secundo cum videns se per se non posse subsistere, Deum quasi sibi necessarium incipit diligere. Deinde cum attente & frequenter Deum cogitat, gustans quam suavis sit Dominus, transit ad tertium gradum, &

Sæcul. XII.
A.C. 1125.

c. 2.

c. 3.

c. 8. 15.
c. 9.

Sæcul. XII. & diligit Deum non jam propter se, sed
 A.C. 1125. propter ipsum. In quarto gradu se ipsum
 diligit homo tantum propter Deum. Sed
 c. 10. tanta amoris perfectio, juxta S. Bernar-
 dum in hac vita constitutis non congruit
 (nisi aliqui actus rari & transeuntes) quæ
 Beatorum in Cælo fixa & perpetua erit
 c. 11. felicitas. (*) Hic S. Bernardus Lectorem
 suum remittit ad illam epistolam, quam
 Guidoni Priori & Cartusianis ipsi subdi-
 tis scripserat, ejusque magnam partem
 huic Tractatui inserit. In ea dicit, ve-
 ram

(*) Audiamus Verba ipsius S. Bernardi in
 Tract. de dilig. Deo cap. ultimo. *Nescio si a quo-
 quam hominum quartus amoris gradus in hac
 vita perfecte apprehenditur, ut se scilicet dili-
 gat homo tantum propter Deum. Afferant hoc,
 si qui experti sunt, mihi, fateor, impossibile vi-
 detur. &c.*

Ad hanc S. Bernardi Doctrinam, dubitantis,
 non solum an amor omnis concupiscentiæ exclu-
 di, sed etiam an homo se ipsum amare, at tantum
 propter Deum, in hac vita possit, reflectere ani-
 mum illos Doctores oportet, qui affirmant, Deum
 amore benevolentiae puræ ita amari posse, ut
 nihil amoris concupiscentiæ admisceatur. Quip-
 pe omnis homo amans concipit Deum ut sum-
 mum & infinitum Bonum amabile; non autem
 conciperet, ut infinitum in se ipso & summum
 Bonum, nisi cogitaret, Deum simul ipsius aman-
 tis, quasi privatum & actuale Bonum existere;
 quod involvit amorem concupiscentiæ.

ram Charitatem illam esse, qua proximi nostri commodum pariter ac nostrum quærimus; *secus enim*, ait, *Bonum propter nos non vero propter se ipsum exoptamus.* Discernit mancipium, mercenarium & filium. *Mancipium*, inquit, *Deum cogitat, quia potentissimus est, eumque timet.* *Mercenarius cognoscit, Deum bonum esse, eumque tanquam sibi utilem amat.* *Filius quoque intelligit, Deum bonum esse, cumque amore puro, simplici, casto, & non proprii commodi causa diligit.*

Sæcul. XII.
A.C. 1125.
Op. VIII.
c. 12. 13. &c.
n. 34.

§. XLIV.

Concilium Londinense.

Honorius Papa in Angliam miserat Joannem Cremensem, Cardinalem Presbyterum titulo S. Chrysogoni, cum Legati potestatem, quam, a Callisto II. acceptam, Honorius II. confirmavit, censis Literis, decima tertia Aprilis datis, atque ejus auctoritate etiam in Scotiam extensa. Cum diu in Normannia retentus esset a Rege, tandem ipso permittente in Angliam transvehitur, & ab Ecclesiis honorifice excipitur. Tum consentiente Archiepiscopo Cantuariensi Concilium Londini in Festo Nativitatis Beatae Virginis celebrandum indixit. Erat vero tunc Archiepiscopus Cantuariensis Guilielmus Corboliensis, qui anno millesimo

to. 10. Conc.
p. 912. &c.
Matth. Paris. 1123.